

THE WORLD OFFROAD

ΣΙΚΑΓΟ-ΧΙΟΥΣΤΟΝ

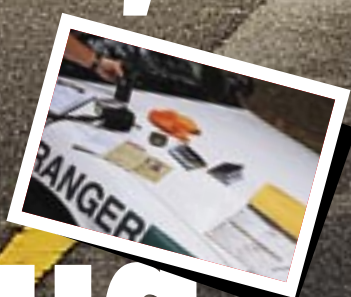

WO

Χιούστον, έχουμε πρόβλημα...

Εξαιτίας ενός ανόπτου, αλλά σοβαρού ατυχήματος, αναγκαστικά γινόμαστε μόνιμοι κάτοικοι του Χιούστον για ενάμιση μήνα. Μια ανάσα για να συνεχίσουμε προς τη Νότια Αμερική, ενώ ήδη έχουμε κλείσει 800 ημέρες στο δρόμο...

ΑΚΗΣ ΤΕΜΠΕΡΙΔΗΣ Α.Τ., ΒΟΥΛΑ ΝΕΤΟΥ

Ύστερα από 121.000 χλμ. σε 50 χώρες, εδώ έμελλε να έχουμε ατύχημα...

Βρίσκομαι έξω από το αυτοκίνητο, πάνω στο καλοκουρεμένο πρανές του δρόμου, για να βγάλω μια τελευταία φωτογραφία. Στιγμές πιο πριν, η Βούλα είναι έξω, με τη βιντεοκάμερα στο χέρι, και εγώ πηγαίνω πέρα δώθε σ' αυτήν τη γαλήνια, ειδυλλιακή διαδρομή, το Natchez Trace Parkway. Πρόκειται για έναν από τους ιστορικούς δρόμους της Αμερικής, ο οποίος εξυπηρετούσε τις άμαξες του ταχυδρομείου στις αρχές του 18ου αιώνα και σήμερα είναι ένα οικοτουριστικό μονοπάτι με μηδέν κίνηση, καθώς υπάρχουν δύο άλλες αρτηρίες που συνδέουν τη Νάσβιλ του Τενεσί με την πόλη Νάτσεζ του Μισισιπί. Η Βούλα μπαίνει και κάθεται στα δεξιά. Στίνομαι και περιμένω να περάσει ένα αυτοκίνητο, από τα ελάχιστα που είχαμε συναντήσει μέχρι τότε. Πλησιάζει, πλησιάζει -άντε να περάσει, να τελειώνουμε- και ξαφνικά το βλέπω να πηγαίνει πάνω στο Discovery. Μα, τι κάνει ο λίθιος; Σηκώνω τα χέρια για να του κάνω απεγνωσμένα νόημα - δε με βλέπει φυσικά. Φρενάρει, μπλοκάρουν οι τροχοί. Ω, Θεέ μου! Δεν το πιστεύω. Καπνοί βγαίνουν από τα λάστιχα και... γκράου!

Μπροστά στα μάτια μου το θηριώδες αγροτικό πέφτει με ταχύτητα πάνω στο Land Rover και το εκσφενδονίζει μέτρα μπροστά.

Τα θραύσματα από τη σφοδρή σύγκρουση κατακάθονται, και ησυχία επικρατεί πάλι. «Δεν είναι δυνατόν!» σκέφτομαι φωναχτά, και τρέχω, με την κάμερα στο χέρι, πρώτα στη Βούλα, που έχει πεταχτεί από το κάθισμα. Ευτυχώς, είναι καλά. Μαζί τρέχουμε στον πισσιρικά, που ουρλιάζει παγιδευμένος στο αγροτικό, με τους αερόσακους να καπνίζουν. Τον βγάζουμε έξω, ενώ φωνάζει από τη μία τη μαμά του και από την άλλη από τον πόνο, μιας και έχει χτυπήσει στα πόδια. Τον βάζουμε να καθίσει και του δίνουμε νερό. Γυρίζω να δω το Discovery. Μου κόβονται τα πόδια με το θέαμα. Το αυτοκίνητο στέκεται σαν κουτσό, με τον ένα τροχό ξεκολλημένο.

«Βούλα, πάει το ταξίδι μας, τελειώσαμε αυτήν τη φορά» της λέω, και την παίρνουντα κλάματα. Είμαστε σοκαρισμένοι, νιώθουμε δε άτυχοι και λίθιοι συνάμα. Εντάξει, ο άλλος έπεσε πάνω μας, αλλά αν δεν ήμασταν εκεί; Γιατί, γαμώτο, να σταματήσουμε; Γιατί, γιατί; Μα, είναι δυνατόν να πέσει πάνω μας μέσα σε έναν τόσο έρημο δρόμο με απεριόριστη ορατότητα; Είναι από τις στιγμές εκείνες που θέλεις να βάλεις την κασέτα στο βίντεο και να γυρίσεις το χρόνο πίσω. Όμως, αυτό δε γίνεται...

Ακολουθούν ώρες αγωνίας. Έρχεται ασθενοφόρο για να μαζέψει το νεαρό και κάνουμε τη δήλωση στο σερίφη, που είναι πολύ συνεργάσιμος. Του λέω, μάλιστα, ένα ψέμα χωρίς ουσία: αποκρύπτω ότι ήμουν απεξω, λέγοντας ότι και οι δύο βρισκόμασταν μέσα στο Discovery. Δεν ξέρω γιατί. Ίσως επειδή ντράπηκα να ομολογήσω ότι πάθαμε όλο αυτό για μια φωτογραφία. Για ένα κλικ, να βάλουμε σε κίνδυνο όλο το εγχείρημα. Στη συνέχεια, αυτό το μικρό ψέμα το κρατήσαμε για τους δυο μας. Μέχρι σήμερα που διαβάζετε αυτές τις γραμμές κανένας δεν έχει μάθει ότι είδα το ατύχημα μπροστά στα μάτια μου. Ούτε οι πιο δικοί μας άνθρωποι. Όμως, τι σημασία έχει; Αυτό που προέχει είναι ότι η Βούλα είχε φροντίσει να μπει μέσα. Αν βρισκόταν έξω από το αυτοκίνητο, δε θα την είχαμε κοντά μας σήμερα. Ούτε την αφεντιά μου. Προφανώς, θα είχα αυτοκτονήσει εκεί, επιτόπου...

Ούτε την αφεντιά μου. Προφανώς, θα είχα αυτοκτονήσει εκεί, επιτόπου...

- 01 Το Discovery στο κέντρο του κόσμου... Συγγνώμη, στην Times Square του Μανχάταν...
- 02 Ο ανακατασκευασμένος πύραυλος Saturn V, που χρησιμοποιούνται για τις αποστολές Apollo, καταλαμβάνει ολόκληρο σιλό στο διαστημικό κέντρο Johnson.
- 03 Νέα Ορλεάνη, η πιο θεατρική πόλη της Αμερικής.

Η ανθρωπιά του Μισισιπή

Από τη στιγμή που ήμασταν καλά και οι δύο, άρχισαν να μας βασανίζουν διάφορες σκέψεις. Θα αποδεχτεί υπαιτιότητα ο άλλος οδηγός; Θα μας αποζημιώσει η ασφάλειά του; Πόσο χρόνο θα πάρει η επίσκευή; Θα αντέξουμε τα καθημερινά μας έξοδα; Είχαμε και μια αγωνία για το αν ήμασταν καλυμμένοι ασφαλιστικά στις ΗΠΑ. Ύστερα από μια μεταμεσονύχτια συνομιλία με τον άνθρωπό μας στην Εθνική Ασφαλιστική, φεύγει ένα βάρος από πάνω μας: «Μην ανησυχείτε, παιδιά, είστε ασφαλισμένοι. Καθημερινά σας ακολουθούμε!» Ουφ...

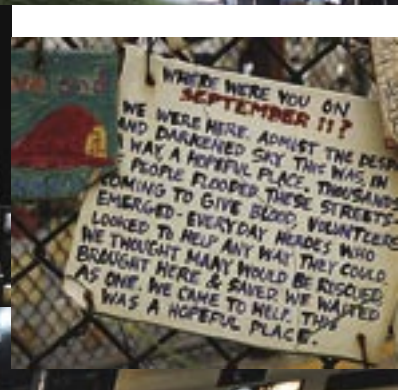
Νά 'μαστε μόνοι, λοιπόν, στο μοναδικό μοτέλ μιας κοιμισμένης κωμόπολης, της Γιουπόρα, όπου ο μόνος άνθρωπος που γνωρίζουμε είναι ο αστυνομικός που επιλήφθηκε του ατυχήματος. Νά 'ναι καλά για το ενδιαφέρον του. Από την επόμενη ημέρα νιώθουμε πολύ καλύτερα. Από τη Land Rover Houston, όπου μας περίμεναν για σέρβις, μας βρίσκουν ένα τοπικό φανοποιείο, το Stewart's. Οι ιδιοκτήτες του αποδεικνύονται άνθρωποι με κεφαλαία γράμματα. Φυλούν το αυτοκίνητο, μας βοηθούν με την ασφαλιστική εταιρεία, μέχρι και το μοτέλ επιχειρήσαν να μας πληρώσουν. Δεν το δεχτήκαμε φυσικά, και την επόμενη έχουμε πρόσκληση να μείνουμε στο στούντιο μιας οικογένειας. Ο Μάικλ από τη Νέα Υόρκη και η Μπελίντα γίνονται οι φύλακες άγγελοί μας την επόμενη εβδομάδα, μέχρι να μεταφέρουμε τελικά το αυτοκίνητο στο Χιούστον, 1.000 χλμ. από τον τόπο του ατυχήματος. Η φιλοξενία των ανθρώπων στο Μισισιπή και η συμπαράσταση που είχαμε από την Ελλάδα - μέσα από αμέτρητα e-mail - ήταν το καλύτερο αντίδοτο σ' αυτήν τη δύσκολη περίπτωση. «Ευτυχώς που το πάθαμε, γιατί αλλιώς δε θα είχαμε κάνει τέτοιους φίλους» λέγαμε πλέον μεταξύ μας. Η θεωρία που είχαμε αναπτύξει στο ταξίδι όλων τον προηγούμενο καιρό επιβεβαιωνόταν για άλλη μία φορά:

«Όταν έχεις ανάγκη ως ταξιδιώτης, το σύμπαν συνωμοτεί να σε στηρίξει», έτσι για να παραφράσω το χιλομασημένο δόγμα του Πάουλο Κοέλο...

800 ημέρες μετά...

Μέσα Σεπτεμβρίου και πέντε εβδομάδες μετά το ατύχημα, ακόμη δεν έχουμε πάρει το αυτοκίνητο στα χέρια μας. Έχουμε γίνει μόνιμοι κάτοικοι Χιούστον, αλλά είμαστε καλύτερα από ποτέ, παρ' ότι η ζωή μας είναι βαρετή, γεμάτη τηλεόραση, Ίντερνετ και πινακίδια στο συνεργείο. Μένουμε σε ένα ενοικιαζόμενο δωμάτιο των 25 δολαρίων, έχουμε Έλληνες φίλους εδώ, και στο μεταξύ κλείσαμε 800 ημέρες στο δρόμο. Πώς νιώθουμε; Ξαν να ταξιδεύουμε μια ζωή, τόσο που μας τρομάζει η ιδέα της επιστροφής. Οι αναμνήσεις από την Αφρική και την Ασία είναι ακόμη ζωντανές. Νιώθουμε γλυκιά νοσταλγία όποτε ανατρέχουμε στις περιπέτειές μας εκεί, ενώ η Ελλάδα ακόμη δε μας λείπει. Να μας συγχωρείτε γι' αυτό. Το ατύχημα στο Μισισιπή μας βρήκε σε μια δύσκολη περίοδο, οικονομικά και ψυχολογικά. Ξαν να είχαμε χάσει το κουράγιο μας, είχαμε γίνε γκρινιάρηδες, αν όχι μίζεροι. Ίσως επειδή, παρ' ότι τη βγάσαμε με ψίκουλα, τα λιγοστά χρήματα που είχαμε στην τράπεζα εξανεμιζόνταν. Ήμασταν κι εμείς ανάμεσα στους Αμερικανούς που ζουν με λιγότερο από 900 δολάρια το μήνα - το επίσημο όριο της φτώχειας στη χώρα του υπερκαταναλωτισμού.

Με το ατύχημα δεχτήκαμε τέτοιο σοκ, που ισορροπήσαμε. Κατάλαβα κι εμείς πόσο ρίσκο έχει όλο αυτό το εγχείρημα. 121.000 χλμ., 800 ημέρες οδήγησης σε 50 χώρες. Να γλιτώσουμε από την κολασμένη κυκλοφορία του Ντακάρ, του Κάιρο ή της Ινδίας, και να την πάθουμε σε μια ερημιά του Μισισιπή; Αυτό δύσκολα κωνεύεται. Το οικονομικό, πάντως, πέρασε σε δεύτερη μοίρα, καθώς τις στιγμές μετά το ατύχημα αισθανθήκαμε ότι το όνειρο σταματά εκεί, με το Discovery στραπατσαρισμένο. Ακίνητοποιημένοι για μέρες, εκτιμήσαμε και πάλι αυτό που κάνουμε: «Θα πάμε Μεξικό, Παναμά, όπου φτάσουμε. Αν φαλιρίσουμε, κάτι θα βρούμε να κάνουμε» λέγαμε πλέον μεταξύ μας. Η θετική ενέργεια κάνει το περιβάλλον μας να συνωμοτήσει υπέρ μας. Όλοι όσοι επέλεξαν από την αρχή να μας στηρίξουν, και μιλιά με βασικά για την Τεχνικές Εκδόσεις Α.Ε. και την ΚΕΔΟ Α.Ε., μας αποδεικνύουν και πάλι την εμπιστοσύνη τους, και οι νοών νοείτω. Οπότε, τι κι αν κλείσαμε 800 ημέρες; Τι κι αν πληρώθηκε το αυτοκίνητό μας; Αφού είμαστε καλά, συνεχίζουμε. Viva Mexico, λοιπόν, από τον επόμενο μήνα!_Α.Τ. >>>

Τον ταύρο από τα κέρατα

Ο αναβάτης δένει το σώμα του ταύρου που του έχει κληρωθεί με ένα ειδικό σκοινί και ακόμα ένα γύρω από τα γεννητικά του όργανα. Ο ταύρος (ένας αληθινός αθλητής με ειδική εκπαίδευση και διατροφή), φανερά ενοχλημένος, οδηγείται σε ένα κλουβί, όπου ο αναβάτης τον καβαλάει και κρατείται πάνω του μόνο με το ένα χέρι - όπως επιτάσσουν οι κανονισμοί. Όταν η πόρτα του κλουβιού ανοίγει, ο ταύρος ξεχύνεται σαν λιυσασμένος, χτυπώντας τα πόδια προς τα πίσω, και περιστρέφει το κορμί του - περίπου ένα τόνο - με απίστευτη δύναμη, στην προσπάθειά του να αποτινάξει τον άνθρωπο από πάνω του. Ο αναβάτης πρέπει να μείνει στον ταύρο 8 δευτερόλεπτα. Τα 8 πιο επικίνδυνα δευτερόλεπτα του παγκόσμιου αθλητισμού. Ανάλογα με το χρόνο, τη δύναμη του ταύρου, την ισορροπία και το σιλό, ο αναβάτης και ο ταύρος βαθμολογούνται με άριστα το 100. Αυτό είναι κατά βάση το ροντέο που διοργανώνεται επαγγελματικά εδώ και μερικά χρόνια με την ονομασία «Professional Bull Riding». Οι διήμεροι αγώνες, που γίνονται κάθε εβδομάδα και σε διαφορετική πόλη, έχουν μοναδική ατμόσφαιρα. Σπιρούνια, καουμπόικα καπέλα, μουσική κάντρι μπόλινγκ μπίρα και αίσθημα εθνικής υπερηφάνειας συνοδεύουν κάθε διοργάνωση. Ο μεγάλος τελικός γίνεται στο Λας Βέγκας, και οι αμοιβές δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητες για τους θαρραλέους αυτούς γελαδάρηδες που παίζουν τη ζωή τους μέσα σε 8 - το πολύ! - δευτερόλεπτα. Μάθετε περισσότερα στο www.pbrnow.com

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ DISCOVERY

ΧΛΜ. DISCOVERY: 130.752

ΧΛΜ. ΤΑΞΙΔΙΟΥ: 121.752

ΧΛΜ. ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ: 5.499

ΛΙΤΡΑ ΝΤΙΖΕΛ: 650

ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ: 11,8 ΛΤ./100 ΧΛΜ.

Τι γίνεται όταν ένα Dodge Ram 1500 2,5 τόνων πέφτει πάνω στο Discovery 3 με περίπου 70 χλμ./ώρα; Ήμασαν τυχεροί που ο οδηγός του παρέκκλινε με μπλοκαρισμένους τροχούς προς τα δεξιά, και η σύγκρουση δεν ήταν οδομέτρη. Το θηριώδες pick-up σχεδόν καταστράφηκε, όχι όμως και το Discovery, που γλίτωσε με μια σπασμένη πίσω δεξιά ανάρτηση και πληγωμένη πίσω πόρτα, όπως και φτερό. Το ανθεκτικό πλαίσιο και ο μεταλλικός προφυλακτήρας με τη διπλή βάση ρεζέρβας της αυστραλέζικης Keymar μάζ γλίτωσαν από σοβαρότερες ζημιές. Ωστόσο, η επισκευή αποδείχτηκε ιδιαίτερα ακριβή. 17.000 δολάρια (11.700 ευρώ) θα κοστίσει η αποκατάσταση της ζημιάς. 95 εξαρτήματα αντικαθίστανται στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου, με κόστος που φτάνει τα 10.250 δολάρια. Κάποια από αυτά (πίσω τζάμι, φωτιστικό σώμα) είναι διαφορετικά στα μοντέλα προδιαγραφών ΗΠΑ. Η εργασία υπολογίζεται στις 87 ώρες (με κόστος 40 δολάρια για τις λαμαρινοδουλειές, έως 95 δολάρια για μηχανικές εργασίες) και ανέρχεται στα 4.970 δολάρια. Η μεταφορά του αυτοκινήτου από την περιοχή του ατυχήματος μέχρι το Χιούστον (1.000 χλμ.) κόστισε 1.835 δολάρια. Την επισκευή του αυτοκινήτου ανέλαβε ένα από τα πιο αναγνωρισμένα φανοποιεία του Χιούστον, το Hanley Bros Autospecialists (www.hanleybros.com), με τεχνικές συμβουλές από τη Land Rover Houston (www.landroverofhouston.com). Πρώτα τοποθετήθηκαν τα ψαλίδια της πίσω ανάρτησης και μετά το αυτοκίνητο μετρήθηκε στην καλίμπερα. Το πλαίσιο, ευτυχώς, δεν είχε πειραχτεί. Το κόστος της επισκευής καλύφτηκε πλήρως από την ασφαλιστική εταιρεία All State, παρ' ότι η δική της πρώτη εκτίμηση της ζημιάς δεν ξεπερνούσε τα 6.000 δολάρια. Με την ευκαιρία, η Jam Sport του μάγου Μιχάλη Κυρηλαγκίτη μας ετοίμασε τέσσερα(!) ολοκαίνουργια αμορτισέρ, μιας και το πίσω δεξί είχε πέσει θύμα της σύγκρουσης.

Γάμος σλά ελληνικά

Δεν είναι δύσκολο να νιώσεις την Ελλάδα στην Αμερική. Ορίστε ένας μικρός οδηγός για να γνωρίσετε ομογενείς και να θυμηθείτε τις γεύσεις της πατρίδας στις ΗΠΑ και στον Καναδά...

ΣΙΓΑΓΟ: Η Greektown είναι πασίγνωστη εδώ. Ένα μικρό χωριό με θέα το Sears Tower γεμάτο σουβλατζίδικα, καφέ και εκπληκτικά εστιατόρια στα τετράγωνα γύρω από την οδό Χάλιστεν (www.greektownchicago.org).

ΝΤΙΤΡΟΙ: Εδώ οι Έλληνες έχουν κλέψει από χρόνια την παράσταση, απλώς γιατί η στενή οδός Μονρόε -γνωστή ως Greektown- είναι το μόνο ενδιαφέρον σημείο της βιομηχανικής πόλης για περπάτημα, και μάλιστα με λαϊκά ως μουσική υπόκρουση όλη μέρα. Στη γειτονιά μπορεί να κυριαρχεί το -ινδιάνικων συμπερόντων, πλέον- Greektown Casino, όμως περισσότερο ενδιαφέρον έχουν μαγαζιά όπως το Plaka Cafe, το εστιατόριο Παρθενών ή η κυπριακή ταβέρνα (www.visitgreektown.com).

ΤΟΡΟΝΤΟ: Η συνοικία Ντάνφορθ είναι μια μικρή Ελλάδα, με δική της μαγαζιά και ένα ετήσιο φεστιβάλ που αποτελεί πολιτισμικό γεγονός στο Τορόντο από το 1994, οπότε και θεσπίστηκε. Το φεστιβάλ διοργανώθηκε και φέτος τον Αύγουστο (www.tasteofthedanforth.com).

ΜΟΝΤΡΕΑΛ: Η λεωφόρος Παρκ δίπλα στη «μικρή Ιταλία» είναι η ελληνική γειτονιά που προσπαθεί να ξαναβρεί τον παλιό της εαυτό, καθώς η ομογένεια έχει διασπαστεί τα τελευταία χρόνια. Ωστόσο, στο Μόντρεαλ μπορείτε να ακούτε ελληνικά στο ραδιόφωνο από το MikeFM 105.1 (www.mikefm.ca), ιδιοκτησία της «τρελής Ελλάθίδας» -όπως αυτοαποκαλείται- Μαρίας Δαπέρη. Επίσης, μη χάσετε φρέσκο ψαράκι και ελληνικές βραδιές στο εστιατόριο Μύθος του κ. Γαλιάνη (www.mythos.ca).

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: Η Αστόρια παραμένει σύμβολο της ελληνικής ομογένειας, παρ' ότι στην περιοχή αυτήν του Κουίνς οι Έλληνες δεν αποτελούν πλέον πλειοψηφία. Το φαγητό, ο καφές, η ενέργεια, ωστόσο, αποπνέουν Ελλάδα, ειδικά στις εθνικές γιορτές, οπότε διοργανώνονται μεγαλοπρεπείς παρελάσεις. Συντονιστείτε στο CosmosFM 91.5, ξεκινήστε από τα καφέ Λευκός Πύργος και Ομόνοια για γνωριμίες, περάστε από την πλατεία Αθηνών και τον Άγιο Δημήτριο και συνεχίστε σε ένα από τα εστιατόρια, diner (όλα ελληνικά) ή σουβλατζίδικα της συνοικίας. Συστήνουμε το Ora Ora για γύρο και το Μπαχάρι για ελληνική κουζίνα.

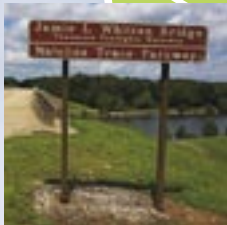
ΧΙΟΥΣΤΟΝ: Τα στέκια των Ελλήνων εδώ είναι κατά βάση δύο: το καφέ Αγορά στην οδό Ουεστχάιμ και το εστιατόριο Niko Niko's (www.nikonikos.com). εύκολα θα βρείτε Έλληνες στο ελληνικό φεστιβάλ τον Οκτώβριο (www.greekfestival.org).

ΝΕΑ ΟΡΛΕΑΝΗ: 400 οικογένειες μένουν στην πόλη, όπου υπάρχει η Αγία Τριάδα, η παλαιότερη ελληνορθόδοξη εκκλησία της Αμερικής, που πλημμύρισε με τον τυφώνα. Δίπλα βρίσκεται η ελληνική κοινότητα, όπου διοργανώνεται γαστρομαργικό φεστιβάλ κάθε Μάιο (www.gfno.com). >>>

INFO:
Δείτε πού βρισκόμαστε τώρα
στο www.theworldoffroad.com

17/7/2009, Ντιτρόιτ, 116.897 χλμ.:
Περιδιαβόμαστε στην Greektown, στο μουσείο του Χένρι Φορντ και στο Greenfield Village.

19/7/2009, Νιαγάρας, 117.406 χλμ.:
Μεγαλοπρεπές το θέσμα των καταρρακτιών, αλλά ανυπόφορη η τουριστική τους εκμετάλλευση...

22-23/7/2009, Μόντρεαλ, 118.208 χλμ.:
Η πόλη σφύζει από ζωή στους δρόμους και στις υπόγειες σπράγγες του κέντρου. Μας φιλοξενεί η οικογένεια Γαλιάν.

24/7/2009, Κεμπέκ, 118.504 χλμ.:
Παρέα με τον Κώστα Γαλιάνη, φτάνουμε στο βορειότερο σημείο του ταξιδιού μας με υπόκρουση Φρανκ Ζάπα. Το Κεμπέκ είναι η πιο ευρωπαϊκή πόλη όλης της Αμερικής. Στην πόλη Μπερθερβίλ επισκεπτόμαστε το μουσείο του Ζιλ Βιρνέβ (www.museegillesvilleneuve.com).

26/7/2009, Νέα Υόρκη, 119.411 χλμ.:
Ακολουθούμε το γραφικό Route 9 στη δυτική όχθη της λίμνης Τσάμπλεν, και βρίσκουμε το χωριό Αθήνα, χτισμένο στον ποταμό Χάντσον. Από τις πιο όμορφες διαδρομές της Β. Αμερικής.

27/7/2009, Νέα Υόρκη, 119.495 χλμ.:
Ανακαλύπτουμε το Μανχάταν με ένα ηλεκτρικό Mini. Μας φιλοξενεί στο σπίτι του στο δυτικό Βίλντς ο Έλληνας γραφίστας Λευτέρης Καρδαμάκης.

29-30/7/2009, Νέα Υόρκη, 119.658 χλμ.:
Κάνουμε 300 χλμ. με το Dodge Challenger RT στο Νιου Τζέρσι, και το βράδυ το οδηγούμε στη μαύρη συνοικία του Χάρλεμ.

31/7/2009, Νέα Υόρκη, 119.831 χλμ.:
Όλη μέρα φωτογραφίζουμε στο Μανχάταν, και το βράδυ πάμε για σουβλάκια στην Αστόρια, όπου μας εντοπίζει ο φωτογράφος και αναγνώστης των 4Τ-Φώτης Παπαγερμανός.

1/8/2009, Πενσιλβάνια, 119.951 χλμ.:
Στην Αστόρια γνωρίζουμε περισσότερους Έλληνες της ομογένειας, και με συγκίνηση τους αφήνουμε πίσω μας. Κατασκηνώνουμε σε βενζινόδικο του Interstate 78. Τραγικά μόνοι και πάθι...

2-3/8/2009, Μπετονβίλ, 120.383 χλμ.:
Στην πολιτεία Βιρτζίνια κατεβαίνουμε με κανό τον ειδυλλιακό ποταμό Σεναντόα (www.downriver.com).

8/8/2009, Νάσβιλ, 121.330 χλμ.:
Επισκεπτόμαστε το αντίγραφο -σε φυσικό μέγεθος- του Παρθενώνα και παίρνουμε μαθήματα ιστορίας της μουσικής κάντρι στην πόλη που τη γέννησε (www.countrymusicalloffame.com).

9/8/2009, Γιουπόρα, 121.752 χλμ.:
Η μέρα που θέλουμε να ξεχάσουμε. Το Discovery πληγώνεται σοβαρά.

10-13/8/2009, Γιουπόρα:
Μένουμε στο στούντιο ενός ντόπιου σε ένα παλιό σχολείο, όσο προσπαθούμε να διευθετήσουμε την επισκευή του Discovery. Κυκλοφορούμε με Buick Roadmaster του '94.

14/8/2009, Χιούστον:
Μεταφέρουμε το Discovery με φορτηγό 650 μίλια μακριά, στη Land Rover του Χιούστον, όπου μας δίνουν ένα ολοκαίνουργιο Freelander2 για να κυκλοφορούμε.

20/8/2009, Χιούστον:
Επισκεπτόμαστε το διαστημικό κέντρο Johnson της NASA λίγο πριν η κυβέρνηση κόψει τα κονδύλια για τις αποστολές στη Σελήνη και στον Άρη.

22/8/2009, Μπόμοντ:
Παρακολουθούμε στο Ford Arena έναν αγώνα ροντέο του πρωταθλήματος Professional Bull Riding.

26/8/2009, Χιούστον:
Συμπληρώνουμε 800 ημέρες ταξιδιού κλεισμένοι σε ένα ενοικιαζόμενο δωμάτιο. Θέλουμε να προχωρήσουμε!

2-3/9/2009, Νέα Ορλεάνη:
Τέσσερα χρόνια μετά τον τυφώνα Κατρίνα, η πόλη έχει ελάχιστα σημάδια από την καταστροφή. Θεάτρελος κόσμος στη γαλλική συνοικία.

4-15/9/2009, Χιούστον:
Τα ανταλλακτικά καταφάνουν τμηματικά, και η επισκευή έχει ξεκινήσει. Πότε επιτέλους θα συνεχίσουμε!

Ο πλανήτης του Χένρι Φορντ

Το μουσείο αυτοκινήτου του Χένρι Φορντ στο προάστιο Ντιάρμπορντ του Ντιτρόιτ μπορεί να κεντρίσει το ενδιαφέρον και του πιο αδιάφορου για την αυτοκίνηση επισκέπτη. Δεν πρόκειται απλώς για μουσείο, αλλά για ένα αληθινό ταξίδι στη βιομηχανική, τεχνολογική αλήθεια και πολιτική ιστορία της Αμερικής. Ακριβώς δίπλα υπάρχει το Greenfield Village, επίσης μια έμπνευση του Φορντ, που πάντα ήθελε να κάνει σημαντικά πράγματα για το Ντιτρόιτ. Το Greenfield, περισσότερο από θεματικό πάρκο, είναι ένα χωριό που ζει στις αρχές του 20ού αιώνα. Τα ίδια, παλιά σπίτια και αγροκτήματα, τα ίδια μαγαζιά και το ταχυδρομείο, ένα τρενάκι καρβονιάρης να φέρνει βόλτα τον τεράστιο χώρο, άμαξες, άλογα και διάφορα Ford Model T να πηγαινούν βόλτα τον κόσμο. Αν προσθέσετε τους χαρακτήρες εποχής, τις συναυλίες και τις γιορτές, είναι σαν να ταξιδεύετε έναν αιώνα πίσω. Μια Disneyland με ιστορικό περιεχόμενο, που αξίζει να της αφιερώσετε δύο ημέρες, μαζί με το μουσείο.

www.thehenryford.org

